

+

پی نوشت

۱. صبح، د. علی (۲۰۰۶). النزاعات الاقليمية في نصف قرن. بيروت: دار المنهل اللبناني، ص ۱۲۵ وما بعدها.
۲. الصمد، رياض (۱۹۸۶). العلاقات الدولية في القرن العشرين. بيروت: المؤسسة الجامعية للدراسات والنشر، ص ۲۴-۵۳.
۳. عمر، عمر عبد العزيز (۱۹۹۰). دراسات في تاريخ العرب الحديث والمعاصر. بيروت: دار النهضة العربية، ص ۵۲۳ وما بعدها.
۴. صبح، د. علی (۲۰۰۶). النزاعات الاقليمية في نصف قرن. بيروت: دار المنهل اللبناني، ص ۱۳۳.
۵. پیمان صلح بین اسرائیل و اردن در ۱۹۹۴.
۶. میثاق حركة امل، المبدأ السادس.
۷. الحموي، ياقوت (۱۹۹۵). معجم البلدان. بيروت: دار صادر، ط ۲، ج ۱ ص ۱۶۵.
۸. الشارتر، فوشيه (۱۹۹۰). تاريخ الحملة الى القدس. ترجمة زياد العسلي. عمان: دار الشروق، ط ۱، ص ۸.
۹. رؤوف، عماد (۱۹۸۶). معركة عين جالوت، بغداد: مركز البحوث والمعلومات، ص ۵۸-۵۷.
۱۰. حطيط، احمد (۲۰۰۳). قضايا امن تاريخ المماليك. بيروت: الفرات للنشر، ص ۱۲۹-۱۳۰.
۱۱. مناع، عادل (۲۰۰۳). تاريخ فلسطين في اواخر العهد العثماني. مؤسسة الدراسات الفلسطينية، ص ۲۶۶.
۱۲. علو، احمد (۱۹۹۶). الصراع على القدس. بيروت، ص ۳۶.
۱۳. المرجع نفسه.
۱۴. لوتسكي (۲۰۰۷). تاريخ الاقطار العربية الحديث. دار الفارابي، ط ۹، ص ۴۲۴-۴۲۵.
۱۵. المرجع نفسه، ص ۴۲۵.
۱۶. سورة اسراء، آیه ۸.

برنامه هایشان را در بزرگترین خیمه‌ای که گفته می‌شود تا به حال در دنیا برپا شده اجرا کردند، خیمه‌ای عظیمی که برای گرامی داشت جشن‌های چهلمین سالگرد انقلاب فاتح علیه پادشاهی سنوسی و رسیدن معمر قذافی به قدرت در لیبی برپا شده بود.

همچنین در این یادداشت گفته شده که طراحان نمایش این جشن فرانسوی‌هایی بودند که برای یک شب ۳۰ میلیون پوند دستمزد گرفتند و این جدا از هزینه‌های خود نمایش بوده است، منظره‌ای که هر سال به این مناسبت تکرار می‌شود: جشن‌ها، نمایش‌ها و اجراهای ورزشی، جشنواره‌ها و... این‌ها همه اخبار و اطلاعاتی است که به صورت فاش دربارهٔ چنین هزینه‌هایی منتشر می‌شود و کسی از آنچه منتشر نمی‌شود و پوشیده می‌ماند مطلع نیست، آن‌هم درست جلو چشمان گرسنگان دردکشیدهٔ محاصره شده در غزه. آیا پرسش‌گری هست؟

+

در پایان باید گفت:

قداست این سرزمین و عظمت شکست‌های ما آدمی را بر آن می‌دارد که در مقابل این صحنهٔ دردناک، و در میان تاریکی، جرقه‌های امید و رهایی را جست‌وجو کند. ندای نجات بخش امام خمینی و مواضع آیت‌الله خامنه‌ای و دیدگاه‌های امام موسی صدر فریادی بلند در ساحت دنیای متمدن و تلاش‌های جمعی ما بود تا این حقیقت را به جهان یادآور کند و احساسات تمامی مسلمانان و آزادگان را برانگیزد که سرزمین مقدس (فلسطین) خاطرهٔ نسل هاست و مسلمانان و آزادگان جهان را بر آن دارد که به مسئولیتشان در قبال مقدسات و خطرهای یهودی‌سازی آن منطقه عمل کنند تا مسجد الاقصی و کلیسای مهد و حرم ابراهیمی و تمامی اماکن مقدس دیگر به عنوان مؤلفه‌های وحدت بخش برای تمامی ادیان و مذاهب باقی بمانند و هم‌زیستی مشترک اسلامی-مسیحی به عنوان سازوکاری برای به‌چالش کشیدن رفتارهای سرکشانهٔ صهیونیسم و پروژه‌های یهودی‌سازی‌اش ادامه یابد.

می‌دانیم که سرانجام از اواسط قرن نوزدهم نظریه‌پردازان جنبش صهیونیسم بر این تأکید کردند که هدف آن‌ها اشغال بیت المقدس و تبدیل آن به پایتخت اسرائیل است، چراکه این امر باعث تهییج احساسات یهودیان و جذب آن به مهاجرت به این سرزمین می‌گردد. پس از آنکه یهودیان در اینجا اقلیتی بیش نبودند، جمعیتشان به تدریج در قدس به ترتیب ذیل افزایش یافت: ۲۹ درصد در سال ۱۹۲۱، ۳۴ درصد در سال ۱۹۳۱، ۴۰ درصد در سال ۱۹۴۴ و ۶۰ درصد در سال ۱۹۴۷.

در برابر این منزل‌گزینی و مهاجرت‌نشینی در حال رشد و جنایت‌های تمام‌ناشدنی این دشمن و سیاست‌های آپارتایدی آن، آیا توجیهی برای عقب‌نشینی وجود دارد؟ محاصرهٔ کشورهای محور مقاومت و مخالف با این عقب‌نشینی و کسانی را که با ده واسطه با آن‌ها مرتبط می‌گردند چه می‌توان نامید؟

پیروز باد غزه و تمامی فلسطین و تمامی شهدا و زخمی‌ها و کودکان و سالمندان و قهرمانان و زندانی‌های آن. این وعدهٔ خداوند که «وَإِنْ عُدْتُمْ عَدُوًّا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا»^{۱۶} و اگر برگردید، ما هم بازگردیم، و دوزخ را برای کافران زندانی تنگ قرار دادیم) به واقعیت خواهد پیوست.

اسرائیل، نه به سازش و رد کردن مذاکره» به «زمین در مقابل صلح» و «صلح در مقابل صلح» و «پرداختن هزینهٔ صلح» حتی بعد از پهن کردن فرش قرمز زیر پای صهیونیست‌ها رسید و چنین رفتار غیرمستولانه‌ای هدیه‌ای به اسرائیلی‌ها بود و این امکان را برایشان فراهم کرد تا هم زمین و هم صلح را به شیوهٔ خودشان به دست آورند. و این سؤال همچنان بی‌جواب می‌ماند: عوامل تغییر و تحول کجا هستند و آیا ما فاقد آن‌ها هستیم؟ ناظر بیرونی بی‌باکانه می‌تواند بگوید که امکانات ملت‌ها در دسترس و توانشان آماده و مهیاست، اما همان‌طور که بیداری امت‌های اسلامی محافظان و حامیانی دارد (منظورم محور مقاومت و دولت‌های مخالف هیمنهٔ آمریکاست) جلادانی هم هستند که نیروها و توانمندی‌های ملت‌ها را برای از بین بردن هرگونه نشانه‌ای از تجدید حیات امت هدر می‌دهند و برای مثال علیه محور مقاومت و غیر آن‌ها توطئهٔ چینی می‌کنند.

توطئه‌هایی مانند محاصرهٔ محور مقاومت و انسان‌های آزادهٔ حامی مقاومت و به‌زندان انداختن صداهای آزادی خواه تا فلج کردن تمام اهرم‌های قدرت و قاطعیت جبههٔ مقاومت برای متمرکز کردن ظرفیت‌های امت در برابر دشمنی‌های دشمن صهیونیستی‌ای که از زمان غصب فلسطین شروع شده و ادامه یافته و در جنایاتی که چه در داخل و چه خارج از فلسطین هم در تعداد و هم در کیفیت کشتارها افزایش یافته متبلور شده است، جنایاتی مانند دیر یاسین تا کفر قاسم و تا صلحا و تا مدرسهٔ بحر البقر و قنای اول و دوم و صبرا و شتیتا تا هجوم به لبنان در ژوئیهٔ ۲۰۰۶ در جنگ ۳۳ روزه.

قدرت ارتش اسرائیل پیوسته در حال افزایش بوده است. اینکه گفته می‌شود اسرائیل در واقع ارتشی است که حکومت و کشوری دارد حقیقتی انکارناشدنی است. حمایت‌های خارجی و داخلی صهیونیست‌ها مرتب و بی‌وقفه ادامه یافته است، اما در همین وضعیت می‌بینیم که برخی کشورهای اسلامی با بهانه قرارداد ناپبندی به روند صلح ادعا شده از آرمان فلسطین عقب‌نشینی کرده و کناره گرفته‌اند. صدای یاری خواهی مقدسات بلند و شهرک‌سازی در حال ادامه و دولت یهودی مشغول به اجرای نقشه‌های خود است. چه کسی پاسخ‌گوی این وضعیت است؟

سازمان کنفرانس اسلامی در سال ۱۹۶۹ و حدوداً یک ماه بعد از حادثهٔ آتش‌سوزی مسجد الاقصی در ۲۱ اوت ۱۹۶۹ تشکیل شد و در اولین نشست خود ضرورت دفاع از مسجد الاقصی و مسجد قبهٔ الصخره را به عنوان شرف و آبروی مسلمانان مطرح کرد و دنبال اتخاذ موضعی مشترک در این زمینه بود. اما علی‌رغم اینکه اعضای این سازمان به ۵۷ کشور می‌رسد، کمک‌های سالانهٔ کوچک‌ترین سازمان صهیونیستی جهان به رژیم اسرائیل بیشتر از حمایت‌های سازمان کنفرانس اسلامی از فلسطین در ۴۰ سال گذشته بوده است و همهٔ این‌ها با وجود امکانات مادی سرشار کشورهای عربی است، امکاناتی که آدمی از بیان عمومی برخی مواردی که هزینه کرده‌اند شرمسار می‌شود. برای مثال، در اینجا بخشی از گزارش روزنامهٔ السفير لبنان را دربارهٔ جشن‌های چهلمین سالگرد انقلاب فاتح و به قدرت رسیدن معمر قذافی در لیبی از نظر خواننده می‌گذرانم. گزارش مستند به تصاویر این روزنامه می‌گوید: گوارای لیبی با ۸۰۰ زن و مرد رقصنده‌ای که از همه جای دنیا در طرابلس، پایتخت این کشور، حاضر شدند و